

töprengő

Egyedül vagyok.

Úgy indult, mint egy rossz vers.

Ebben a koleszban talán háromezren is laknak és egyikükhöz sem köt semmi.

Éppen nem érzem magányosnak magamat.

Néha kell, hogy az emberhez senki se szólhasson egy szót se.

Budapesten talán éppen gondol most rám valaki.

Néha szeretném ha látnának.

Külsőleg hangulatos diákélet.

Belsőleg is az talán.

Nem igaz, hogy nem nagy dolog, hogy itt vagyunk.

Túl nagy az egész, már lekéstem róla, hogy megírjam.

Átfoghatatlan.

Az egész egy nagy feldolgozatlan élményanyag.

Fantasztikus város.

Fantasztikus, hogy mennyire más, mint amilyennek gondolja, aki nem él itt.

Pedig még nem is ismerem.

Sose fogom megismerni.

Hangulata lesz a számomra, de biztos, hogy pont a valódi lesz?

Szeretni csak akkor fogom, ha majd visszaemlékszem rá.

Tíz év múlva, ha eljutok ide nagy nosztalgiaival és talán könnyes szemmel kószálok majd a városban.

Pedig család lesz.

Moszkvának nem sok köze van ahhoz, ami jó itt.

És mégis végigcsinálom.

Sokan vagyunk itt egyformák.

Ezt mi tudjuk, az otthoniak pedig nem.

Levelet várok. Még csak elsős vagyok.

A tavaszt várom. A napsütéstől minden szebb.

A szessziát nem várom. Reménytelen.

Otthon szépen hangzik: Lomonoszov Egyetem.

Büszkének lehet lenni rá.

Itt Beljajevón csak úgy hívják: tanfolyam.

A várost koleszokkal tudom behatárolni.

A koleszunkról az egyetemig nem tudom sorban elmondani a trolimegálló nevét.

Naponta hallom, de egyik utcához sem köt semmiféle emlék.

A magyar bolt olyan jó. Olyan jó, hogy van. Le tudnék szokni a dohányzásról, ha akarnám, de miért akarjam?

Ez az ideológia hozzám tartozik.

Nem érzem magam felnőttnak.

A boldogság azt jelenti: mindig örülni.

Ez természet kérdése és relatív.

Én rapszódikus vagyok.

Vizsgot örülni annak is lehet, ha meg bírom enni a grécskát a sztalóban.

Moszkva nyomaszt.

Talán a tavasz majd megszépíti.

Mondják.

Otthon semmit sem tudnak rólam.

Én ha akarom, az ujjaimon érzem az íróasztalom sarkát, vagy megcsapja az orromat a Lenin körút levegője.

Ez a különbség.

Ha ide kijönnek a szüleim, semmit sem olyanok látnak, amilyenek én.

Sokan különbözőnek ismernek.

Hangulattól függ, hogy milyen vagyok egy első találkozáskor.

Aztán általában tartom magamat a bemutatott formámhoz.

Oroszul még nem tudok kapcsolatot teremteni.

Felületes beszélgetésekhez elég csak, amit ki tudok fejezni.

De itt vannak a magyarok.

Lányok és fiúk haveri státuszban.

Ami a fiúkat illeti, gyakran elvérzünk az orosz nőekkel vívott konkurrencia harcban.

Otthon egyenrangúak voltunk a kapcsolatokban, és ennél alább nem szívesen adjuk itt sem.

Néha eltűnök, hogy is kerültem ide.

Az életben általában minden pár perc alatt dől el.

Ezt már csak azért is elhinném mert Kosztolányi mondta.

De tényleg így van.

A sors játszik az emberrel, az ember pedig játszik a trombitán.

Ez Ilf-Petrov.

Maradok.

Holnap fáradt leszek és majdnem biztosan rosszkedvű.

TÜKÖR

Ha akkor néhány hónapja tükörbe nézünk, tán jobban el tudtuk volna képzelni az alföldi gyerek ábrázatát, aki először látott a mutatványos bódéjában hurkafonatú izmuktól dagadó szerencsét. A fiú másnap leakasztotta a kútgémről a kötelet, s karjára tekerve a végét ezerszer húzta föl a telt vedret s ezerszer öntötte a vizet, miközben arcán a veríték kiült a „Deutch és tsa.” fekete cipőpasztára...

Tükröt tartani önmagunk elé annyi, mint sorsunk nyílt sebei bepillantani belsőkbe – görbe tükröt tartani önmagunk elé annyi, mint megmosolyogni sorsunkat. Tükrözni nélkül leélni az életünket annyi, mint mosolyizmok nélkül világraszületni. (Vajon Csipkerózsika és Nárcisz frigyéből milyen utód fogant volna?)

Mi nem nárciszokként jöttünk csipkerózsikáknak kopogtatni, isten-hozzáddal ajtót nyitva mesékért.

Magyar Ifjúság, 79. 10. 05.

„Az emlékek mindig szépek. Nagyon boldog vagyok, hogy kint tanultam. Kint megismerkedtem a szovjet néppel és én azóta is csak csodálni tudom azt az öntudatot. Reméljük (a maiak / F. B.) átveszik a stafétátot.”

Aztán megremegtette belsőkét a képzelet, hogy a tükrözni mögött valaki néz. A homályos lépcsőfordulóban a nap frissen vasalt aranycsikján kergetőztek az apró porszemek, és akkor sajnáltuk, hogy a lépcső lecszogott fokáról minden nap lemossák őket. Ezernyi cipősarok, ezernyi hangvilla – felvételünket kértük a kórusba és dobhártyánkra hadarták a repertoárt. Tiszteljük a régi kórustagokat, mert erőt adtak, hogy a karmester pálcájának lendülésére ne húzzuk le fejünket a hátsó sorban.

Magyar Ifjúság: „... Milyen sok hasonló gondolat, emlék. Barátokat találni, egy új nagy országot megismerni. ... Ennyi. És mégis mennyivel több!”

A síktükörben a beesési szög egyenlő a visszaverődési szöggel. A harminchat fokos adjon isten harminchat fokos fogadj isten. Kibicsaklott az első hang a torkunkon, s a második már simulékonyabba kerekedett. A dalárdában szolfézs-órákat kaptunk és csodálkoztunk, hogy a cé után újabb oktáv következik. Mi a kóristáktól megtanultunk hallgatni, ajkukon csüngve lesni, hogy az alany és az állítmány között miért dolgozik gégejűnkben a liftesfiú.

Minden év szeptemberében fakóra kopogtatnak az elsősök egy tenyérszerű helyet az ajtókon. Nem volt ez másképpen az idén sem, csak az ajtó két oldalán váltottuk a szerepet és arcélükön köszörültük a monológokat. Apránként lopta szívünkbe az örömet a tudat, hogy nem a falaknak beszélünk, és kibeszéltük magunkat szemérmetlenül ledobva az utolsó ruhadarabot vörösbe öltöztetett terveinkről, vágyainkról, elképzeléseinkről.

A stollwerk-cukros álmok mögött kilépünk, mert azt kívánták. Azután megúntuk már várni a hófehér ruhást és a hófehér paripából is kiábrándultunk (mert sarka kellett és mindjárt egy ruhatár, és fekete, de egész fogat) ... és lezuhantunk a földre. Csikószívünkbe beette magát a hivatástudat és lever-